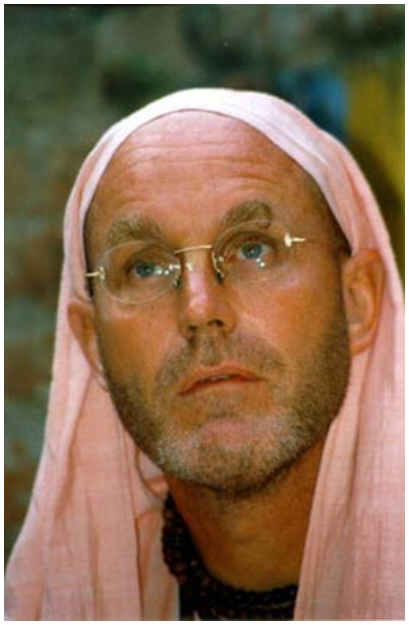

KELIAUJANČIO PAMOKSLAUTOJO DIENORAŠTIS

10 dalis, 9 skyrius

Šrila Indradjumna Svamis

Liepos 1 – 4, 2009

Priešas niekada nemiega

Po septynių mėnesių pamokslavimo ir aukų rinkimo visame pasaulyje, grįžau į Lenkiją dalyvauti dvidešimtame kasmetiniame vasaros festivalių ture. Dvidešimt trys atlikėjai iš Indjos ir daugiau nei trys šimtai bhaktų iš keturiolikos šalių jau suvažiavo į mūsų bazę Baltijos pajūryje. Visi buvo užsiėmę ruošdami dvidešimt aštuonias tonas įrangos ir repetuodami naują penkių valandų programą.

Kai su keletu bhaktų važiavome prie jūros į šiaurę, širdis daužėsi iš jaudulio laukiant festivalių: jei praeiti du dešimtmečiai yra rodikliai, tai šią vasarą festivaliai turėtų sutraukti iki 750 tūkstančių žmonių, kurie sužinos apie Krišną.

„Be jokių abejonių tai šiuolaikiniai Viešpaties Čaitanjos Mahaprabhu žaidimai, - pagalvojau. – Jie yra dalis Jo pranašystės, kuri buvo prieš penkis šimtus metų, apie tai, kad Viešpaties vardas bus girdimas kiekviename mieste ir kaime“.

Kokie pranašiški yra artimo Viešpaties Čaitanjos bendražygio Sarvabhaumos Bhatačarjos žodžiai:

yad avadhi hari nama pradur asit prithivyam
tad avadhi khalu loka vaisnavah sarvatas te
tilaka vimala mala nama yuktah pavitrah
hari hari kali madhye evam evam babahuva

„Nuo tos akimirkos, kai šventieji Krišnos vardai pasigirdo žemėje, vaišnavai apsireiškė kiekviename kampelyje. Pasipuošę tilaka ir karoliais ant kaklo, apsiginklavę maha-mantra, jie pasirodė pačiame tamsiausio amžiaus viduryje ir kartodami „Hari! Hari!“ apvalė atmosferą. Tai iš tikrųjų įvyko“.

[Sarvabhauma Bhatačarja, Sušloka-Šatakam, 62 tekstas]

Jaučiausi nekvalifikuotas, tačiau tuo pat metu pagerbtas, kad galiu būti Viešpaties Čaitanjos judėjimo dalis. Šypsojausi, prisiminęs kaip kartą pajuokavo Šrila Prabhupada: taip, kaip Viešpats Rama su lokiais ir beždžionėmis nugalėjo Ravaną bei jo rinktinius rakšasų pulkus, taip ir Šrila Prabhupada užkariavo pasaulį su savo jaunais mokiniais.

Mums važiuojant paskambino vienas iš mano dvasios brolių, jis palinkėjo gerų festivalio programų ir paklausė, ar pamokslavimas vyksta sklandžiai.

- Pamokslavimas niekada nebūna sklandus, - atsakiau, - bent jau didelį pasisekimą turintis pamokslavimas nevyksta sklandžiai. Jis pritraukia ir nedorybinguosius, ir doruosius. Prieš Krišnai apsireiškiant Vrindavane ten nebuvo jokių demonų. Taigi turime tikėtis opozicijos. Šrila Prabhupada pasakė: „Jei nėra opozicijos, reiškia nevyksta pamokslavimas“. Tačiau visais šiais atvejais matome, kaip Viešpats visuomet įsikiša tam, kad padėtų Savo bhaktams.

Vos prieš dvi savaites susidūrėme su sunkumais, norėdami gauti vizas trisdešimčiai bhaktų iš netoliese esančios Baltarusijos. Praeitais metais Europos Sąjunga įvedė apribojimus Baltarusijai dėl jos tariamai korumpuotos politikos. Šis draudimas galiojo visiems Baltarusijos gyventojams.

Tačiau Nandini dasi drąsino visus bhaktus vis tiek pateikti prašymus vizai gauti. Kai jiems buvo atsakyta, ji paskambino į Lenkijos ambasadą Minske ir paprašė sujungti su pareigūnu.

- Mūsų renginys kultūrinis, - pasakė ji. – Mes nieko bendro neturime su politika.

Ji toliau pasakojo apie festivalį, nurodydama daug priežasčių, dėl ko turėtų būti suteiktos vizos.

- Tai Europos įstatymas, - atsakė griežtai pareigūnas. – Nebus jokių išimčių.

- Tuomet mums belieka melstis, - pasakė Nandini.

Nandini paskambino man ir pasakė, kad ji padarė viską, ką tik galėjo. Stebuklingai po trijų dienų visiems bhaktams iš Baltarusijos vizos buvo išduotos.

Panašus dalykas įvyko kai bandėme gauti vizas Rusijos bhaktams, tačiau tą kartą mažutytis bhaktas išgelbėjo padėtį.

Gegužės 29 Nandini prasidėjo sąrėmiai, ruošėsi ateiti į pasaulį jos pirmasis vaikas. Kai ji ir jos vyras Džajatamas išvyko iš namų į ligoninę, ji pasiėmė savo mobilųjų telefoną, jei paskambintų dėl ko nors svarbaus. Kai jie važiavo į ligoninę, suskambo telefonas. Tai buvo Lenkijos generalinis konsulas Maskvoje.

- Sveiki, pone, - pasigirdo balsas. – Ant stalo turiu jūsų prašymą išduoti vizas keturiasdešimt septyniems asmenims. Prašėte, kad vizos būtų išduotos iki rytdienos.

- Taip, prašytume, - pasakė Nandini, sudejuodama iš skausmo dėl sąrėmių.

- Tai paprasčiausiai neįmanoma, - pasakė jis. – Vizoms išduoti prireiks šešių ar daugiau savaičių.

- Pone, - pasakė Nandini, - po keturių savaičių pirmasis festivalis. Tai mūsų dvidešimtieji metai. Visi susitarimai paruošti iš anksto.

Vyras nutilo.

- Aš tai apgalvosiu, - atsakė jis, - ir šiandien kiek vėliau perskambinsiu.

- Taip netiks, - pasakė Nandini.

- Ką pasakėte? – paklausė vyras.

- Taip netiks! – sušuko ji. – Aš gimdau kūdikį!

Akimirką įsivyravo tyla.

- Oi, labai atsiprašau, kad dabar jums paskambinau, - pasakė vyras. – Tiesiog darykite tai, ką privalote. Išduosime vizas šiandien po pietų.

Kitą dieną man paskambino Džajatamas ir pasakė, kad jam gimė sūnus.

- Koks bus jo vardas? – paklausiau.

- Aleksandras, - atsakė Džajatamas, - kaip Aleksandras Didysis.

Jo balse galėjau pajusti šypseną ir tėvišką pasididžiavimą.

- Jis Aleksandras Mažasis, - pasakiau, - tačiau jis jau didžiai pasitarnavo Viešpačiui Čaitanjai.

Praėjus keturioms savaitėms po Aleksandro gimimo, atvykęs į bazę buvau sutiktas didelio bhaktų būrio. Taip kaip nuvargęs keliauninkas atsigauna vėl būdamas su savo draugais ir šeimos nariais, taip ir aš atgavau jėgas tokioje didžiulėje mylinčių bhaktų bendrijoje.

Kitą dieną po trumpos harinamos surengėme pirmąjį festivalį.

- Neįtikėtina, - pasakiau Džajatamui ir Nandini. – Tai tik sezono pradžia ir nėra daug

poilsiautojų, tačiau mūsų festivalyje minios žmonių.

- Ne tiek daug žmonių atostogauja dėl krizės, - atsakė Džajatamas. – Žmonės paprasčiausiai neturi pinigų atostogoms. O be to biržely šalies pietuose buvo baisios liūtys, ir daugelis žmonių turėjo atkeisti savo laisvas dienas, kad pirmiausia susitvarkytų padarytą žalą.

- Tačiau kaip paaiškintumėte, kodėl mūsų festivalyje tiek žmonių, kad vos galime sutalpinti? – paklausiau aš.

- Tuoj pasakysiu, - pradėjo Nandini. – Visus metus žmonės rašo man apie festivalius. Vienas vyras pasakė, kad planuoja savo atostogas tuo metu, kai vyksta mūsų renginiai. Jis pasakė, kad jokiu būdu to nepraleis. Spėju, kad daug žmonių panašiai galvoja.

Kitas festivalis buvo tiek pat pasisekęs, ypač populiari buvo indiškų šokių grupė „Sankja“. Pažiūrėjęs jų nuostabų pasirodymą, pasisukau į Nandini.

- Tai geriausia grupė, kokią tik buvome turėję, - pasakiau. – Visi penkiolika šokėjų yra tikri profesionalai. Kaip tau pavyko juos prisikviesti?

- Džajatamas ir aš nuvykome į Indiją ieškoti talentų šių metų festivaliams, - pradėjo pasakoti Nandini. – Mumbajuje susitikome „Sankjos“ įkūrėją Vaibhavą Arekarą. Jis mums papasakojo, kad per pastaruosius keletą metų grupė keliavo po Indiją, bandydama atgaivinti blėstantį žmonių susidomėjimą vedinės kultūros menu. Liūdna, tačiau vis mažiau žmonių susirinkdavo. Jis pradėjo galvoti, kad žmonės užsienyje gali būti labiau susidomėję, tačiau nežinojo, kaip įgyvendinti šią idėją.

- Tuomet Krišna taip sutvarkė, kad mes susitikome, - tęsė ji. – Pasakiau jam, kad galime apmokėti lėktuvo bilietus, tačiau nieko daugiau. Drąsinau jį, sakydama, kad į kasdieninius mūsų renginius dažnai susirenka penki tūkstančiai žmonių. Jis akimirką pagalvojo ir sutiko. Jie čia laimingi.

Po keletos dienų pradėjome reklamuoti festivalį Kolobžege, viename iš didžiausių miestų pajūryje. Kai didžiulė ir spalvinga harinamos grupė pasuko į paplūdimį, vienas vyras atsistojo ir pradėjo mojuoti rankomis.

- Tai guru! – šaukė jis. – Guru ir jo mokiniai su festivaliu vėl grįžo!

Šimtai žmonių sužiuro į mane. Sutrikau ir norėjau ištirpti grupės viduryje, tačiau kilo antra mintis. „Jis pagarbus, - pasakiau sau. – Jis vertina. Dėl Šrilos Prabhupados turiu priimti šią pagarbą“.

Pamojavau, ir daug žmonių pamojavo man atgal. „Nepriimk jokių nuopelnų sau, - pasakiau. – Esi tik maža beždžionė Viešpaties armijoje“.

Kai dainavome ir šokome palei paplūdimį bei dalinome kveitimus, kartas nuo karto sustodavome, kad žmonės galėtų su mumis nusifotografuoti. Vienu momentu dvidešimties mokyklinukų būrelis pradėjo dainuoti ir šokti kartu su mumis.

Moteris atskubėjo į priekį ir kad perrėktų kirtaną pradėjo garsiai kalbėti su bhaktu.

- Aš jų mokytoja, - pasakė ji. – Niekuomet nemačiau jų tokių laimingų. Kas tai per nuostabi daina, kurią dainuojate? Prašau, užrašykite man ją.

Bhaktas užrašė maha-mantrą ant popieriaus lapelio, ir aš mačiau, kaip mokytoja įsiminė ją, kai Tribhuvanešvara das per trumpą kalbą pakvietė visus į festivalį. Kai ruošėmės judėti toliau, man paskambino Džajatamas ir aš atsisėdau paplūdimyje keletui minučių pasikalbėti su juo.

Atsistojęs mačiau, kaip mokytoja kartoja maha-mantrą visiems mokiniams, kai jie susėdo ant smėlio.

- Dabar visi kartu, - pasakė ji, - kartokite paskui mane: Harė Krišna, Harė Krišna...

Kai nuskubėjau stengdamasis pasivyti kirtano grupę, į mane kreipėsi moteris ir pradėjo kalbėti lenkiškai.

- Atsiprašau, - pasakiau, - aš nekalbu lenkiškai, tiktai angliškai.

- Informacija ant jūsų kvietimo neteisinga, - pasakė ji tobula anglų kalba.

- Ką turite omenyje? – paklausiau.

- Sakote, kad tai dvidešimtieji jubiliejiniai jūsų festivalių metai, - pasakė ji. – Tačiau taip nėra. Rengiate juos tik devyniolika metų.

- Kaip sužinojote? – paklausiau.

Ji šypsojosi.

- Kadangi ateinu kiekvienais metais, - atsakė ji.

Nežinojau, ką pasakyti.

- Pirmasis buvo 1990, - tęsė ji. – Jis buvo labai mažas ir vyko Gdansko salėje. Buvau jauna ir tenai mane nusivedė mama. Nuo tada lankausi jūsų festivaliuose kiekvieną vasarą.

- Nuostabu, - pasakiau. – Padarysime pataisą.

Paskambianu Džajatamui ir paklausiau apie tai, ką pasakė moteris.

- Tai dvidešimtmetis, - atsakė jis. – 1989 vyko programa. Mes nuolankiai tai pavadinome pradžia.

Kitą dieną Kolobžege minios plūdo į festivalį paplūdimyje ant smėlio.

- Tai viena iš geriausių vietų pakrantėje, - pasakiau Džajatamui.

- Taip, - atsakė jis, - tačiau dėl jos kovojame kiekvienais metais. Nandini ir aš nenorime jūsų trikdyti, tad nepasakojame visko, tačiau tai konservatyvus miestas ir mes čia turime daug priešininkų. Ne kiekvienas mus vertina.

- Iš tiesų, - pasakė Nandini, - tik dėl to, kad turime keletą draugų, užimančių aukštus postus,

sugebėjome gauti šią vietą. Užkulisiuose yra daug žmonių, iš visų jėgų bandančių mus sustabdyti.

- Ką tik atvykau iš miesto sveikatos departamento, - tęsė ji. – Kai departamento atstovai šį rytą apsilankė mūsų restorane festivalyje, jie pasakė, kad neduos leidimo pardavinėti maisto. Aš pastebėjau, kad mes įvykdėme visus reikalavimus, tačiau atsakinga moteris pasakė, kad jie jokiu būdu nesutiks. Tuomet pasakiau, kad turime sutvarkę visus dokumentus, į tai ji atsainiai atsakė, kad galiu juos nunešti į jos kontorą.

- Kai šiek tiek pavėlavau, ji pradėjo rėkti ant manęs. Aš tiesiog taiksčiausi su tuo ir bandžiau būti maloni. Tada ji paklausė, kodėl aš pavėlavau, ir aš jai atsakiau, kad maitinau keturių savaičių kūdikį. Ji neteko žado. Ji su užuojauta pažvelgė į mane ir pasakė: „Organizuojate tokį didelį renginį maitindama kūdikį?“

- Ji akimirką patylėjo ir atrodė, lyg jos širdis pasikeitė. „Prašau man atleisti, - pasakė ji. – Turite leidimą restoranui“. Tai pasakiusi, ji ištiesė atgal dokumentus.

Aš nusijuokiau.

- Aleksandras Mažasis vėl padirbėjo, - pasakiau.

- Būtent taip jūs mus mokėte, Guru Maharadža, - pasakė Nandini. – Visuomet minėdavote, kad asmeninis priėjimas yra pats svarbiausias.

- Tai tiesa, - pasakaiu, - ir tavo pasakojimas tai įrodo. Abraomas Linkolnas sakydavo: „Aš naikinu priešus padarydamas juos savo draugais“.

Kai kartu su Nandini vaikštinėjome po festivalio vietą, maža maždaug septynerių metukų mergaitė priėjo ir atsistojo priešais, jos rankos buvo už nugaros. Kai mama ją pagavo, mažoji mergaitė padavė man rožę ant ilgo stiebo, o jos veidas nušvito šypsena.

- Ačiū, - pasakė ji angliškai su akcentu.

- Už ką ačiū? – paklausiau jos mamos.

- Mano dukrytė ir aš atėjome į festivalį praeitais metais, - pasakė mama. – Turbūt neprisimenate, tačiau kai pabaigoje nulipote nuo scenos, davėte jai didžiulę gėlių girliandą. Ji niekuomet nepamiršo šito maloningo žesto. Ji kalbėjo apie jus visus metus.

- Praeitą savaitę ji jus susapnavo ir paprašė manęs patikrinti, ar šią vasarą vyks festivalis šitame mieste. Pakeliui į čia ji paprašė sustoti ir nupirko jums raudoną rožę. Po šio vienintelio meilės veiksmo tapote svarbia jos gyvenimo dalimi.

Nandini ir aš toliau vaikštinėjome po festivalį, žiūrėdami, kaip galima būtų jį patobulinti. Kai prasibraudavome į palapines, kurios buvo perpildytos, pasižymėdavau savo užrašų knygelėje.

- Sėkmė neišmatuojamai didelė, - pasakiau Nandini.

- Taip, - atsakė ji, - tačiau... kaip ten jūs sakote angliškai... „Vienam žmogui maistas, kitam nuodai?“ Ar pastebėjote, kad čia yra žmonių, kurie, panašu, nusitekę tik daryti nuotraukas? Neatrodo, kad jie domėtųsi kuria nors veikla.

- Dabar, kai pasakei, - atsakiau, - pastebėjau keletą vyrų ir moterų, nutaisiusių nemalonias veido išraiškas, vaikštinėjančius aplinkui ir darančius nuotraukas.

- Mums reikia būti akyliems, nors ir patyrėme sėkmę, - pasakė ji.

- Tiesa, - pasakiau, - yra prancūzų patarlė: „Priešas niekada nemiega“.

Tą vakarą perskaičiau trumputę paskaitą, kad festivalį galėtume pabaigti ilgu kirtanu. Žmonės

buvo sužavėti, kai visi bhaktai paliko įvairias savo pareigas festivalyje ir užlipo ant scenos. Mano širdis buvo visiškai patenkinta, kai atvažiavome į bazę, didelę mokyklą valanda kelio nuo festivalio vietos. Nuėjau miegoti 2 val. ryto.

Kitą rytą buvo pirmadienis, laisva diena bhaktams, kai jie gali ilgiau pamiegoti ir atsigauti nuo intensyvios tarnystės.

8 ryto staigiai nubudau, kai bhaktas netikėtai įsiveržė į mano kambarį.

- Gurudeva! – sušuko jis. – Trisdešimt ginkluotų policininkų su šunimis supa mokyklą! Jie nori, kad visi susirinktų sporto salėje! Dabar!

Tuoj pat paskambinau Džajatamui.

- Kas atsitiko? – paklausiau.

- Greičiausiai kažkas pasakė policininkams, kad mes prekiaujame narkotikais, - pasakė jis. – Jie atvažiavo jų ieškoti, o taip pat patikrinti visų bhaktų tapatybės. Jie apsupo mokyklą, taigi niekas negali išeiti.

Padėjau telefoną ir iššokau iš miegmaišio.

- Taigi prancūzų patarlė išsipildė, - pasakiau įbėgdamas į dušą.

Rengiausi, kai pasigirdo garsus beldimas į duris. Prieš man ką nors atsakant, susiraukęs policininkas su šunimi įsigrūdo į kambarį, Džajatamas tiesiog sekė iš paskos.

- Pasą! – suriko policininkas.

Greitai padaviau jam savo pasą. Jis rūpestingai jį patikrino ir grąžino.

- Kur narkotikai? – paklausė jis.

- Nerasite narkotikų nei čia, nei kurioje nors kitoje mokyklos vietoje, - pasakiau ramiai.

- Mes pažiūrėsime, - pasakė jis, sukomanduodamas šuniui apuostyti mano daiktus. Gyvūnas stabtelėjo kartą ar du, greičiausiai sutrikęs dėl egzotinių aromatų iš mano dievybių reikmenų, tačiau nieko nerado. Policininkas atrodė nusivylęs ir iškulnėjo iš kambario.

- Geriau likite čia, - pasakė Džajatamas. – Nėra reikalo eiti į sporto salę. Dabar jie ruošiasi tikrinti visus kambarius ir bhaktų daiktus. Jie atėjo čia pirmiausia, nes kažkaip sužinojo, kad esate lyderis.

Pažvelgiau pro langą ir pamačiau keletą policininkų su ginklais saugančių įėjimus į pastatą. Vienas stovėjo tiesiai po mano langu. Kai mūsų akys susitiko, jis pamojo kitam policininkui, parodydamas, kad aš esu čia.

Nuėjau į kitą kambario pusę ir paskambinau Nandini, apsistojusiai kitame pastate, ji nuomavo namuką, kad galėtų prižiūrėti Aleksandrą.

Tyliai pasakiau:

- Policininkai apsupo pastatą, jie visi ginkluoti.

- Tai rimta, - pasakė ji. – Kažkas labai stengiasi mus sustabdyti pačioje festivalių secono pradžioje.

Policija toliau ieškojo ir tikrino pasus, keletas bhaktų buvo apklausti, tačiau po šešių valandų jie išvyko negavę jokių įrodymų. Vadovaujantis jiems žmogus atsiprašė Džajatamo.

- Atleiskite, - pasakė jis. – Mes gauname įsakymą ir vykdome savo pareigą. Panašu, kad kažkas nori jus apkaltinti. Mes vertiname jūsų bendradarbiavimą.

Pasikviečiau Nandini ir Džajatamą į savo kambarį.

- To reikėjo tikėtis, - pasakiau. – Mums tiesiog reikia tai pakęsti. Tačiau kol nedarysime klaidų, opozicija nesugebės mūsų sustabdyti. Per dvidešimt festivalių metų mes įsitvirtinome šioje šalyje. Ir daugumoje vietų žmonės mus vertina. Tačiau būkime budrūs, nes reikia stebėti tuos, kurie mums nepalankūs, kad mūsų šventa tarnystė Viešpaties Čaitanjos misijoje nebūtų sutrikdyta ir žmonės galėtų džiaugtis festivaliais.

Šrila Prabhuoada rašo: „Kai bhaktas užsiima atsidavimo tarnyste, jis dažnai būna apsuptas pavydžių žmonių ir dažnai daugybė priešų bando jį nugalėti arba sustabdyti... Ateistai visuomet pasiruošę sutrikdyti bhaktą, dėl to Čaitanja Mahaprabhu pasiūlė, kad būtume pakantūs šiems žmonėms. Nepaisydami nieko turime toliau kartoti Harė Krišna mantrą ir pamokslauti šios mantros kartojimą, kadangi kartojimas yra gyvenimo tobulumas. Turime kartoti ir pamokslauti apie tai, kad reikia kuo skubiau šį gyvenimą padaryti tobulą visais aspektais“.

[Šrimad-Bhagavatam 4.24.67, komentaras]